

מבט מעודד: "סיפורי פוגי באזור"

במלאות עשור לפסטיבלנו "דרום אדום", התכנסנו לצפות במופע המשותף של דני סנדרסון וגידי גוב. בעודנו צועקים את היו-יה ונסחפים בהורה נחל מסחררת, זרקו אותי מחשבותיי לזיכרונות עבר לוקאליים.

(כאן בא הקטע עם המסך המטושטש והגלים).

פלשבק 1: השנה 1972. האמפיתיאטרון האזורי מלא מפה לפה. על הבמה מופיעה להקת הנח"ל, בה בולטים כמה זמרים, ביניהם חיילת בשם ירדנה עם שתי צמות (נכון, היא יפה) וחייל ממושקף גבוה (נגלה רק שהשם שלו כמו אפרים). אני ממוקד בחייל רזה עם תסרוקת פוני וקול נמוך מים המלח. אני לוחש בהתלהבות לשכני לספסל האבן הנוקשה: תשמע, הבחור הזה בטוח יהיה כוכב.

פלשבק 1א': שנה לאחר מכן, בפסטיבל הזמר והפזמון, המנחה רבקה מיכאלי מזמינה את הזמר החדש גידי גוב שיעלה ויבוא על הבמה. הוא שר בקולו העמוק ואני מביט בו בגאווה של מגלה כישרונות, ויודע שפגעתי בול בפוני.

פלשבק 2: השנה 1974. על במה קטנה באור הנר נערך פסטיבל הזמר של בית הספר התיכון. בהפסקה מגיע תורנו - שבעה י"אניקים ארוכי שיער. על בסיס הטקסט של להקת כוורת הנערצת, אנו מבצעים את המערכון "אנשי הספרייה", הומאז' לשוניה הספרנית המיתולוגית. קהל התלמידים מוחא כפיים, ואפילו המורים נאלצים להודות שמסיפורי פוגי אפשר ללמוד.

פלשבק 3: השנה 1983. צעירי שער הנגב מוסעים באוטובוסים צהובים ליפו למופע של דני סנדרסון. לאחר שדני שר על הגלשן שלו ועל הדאוויין שלה, אני מגיע עטור זקן עבות, כיאה לאותן שנים, ובוחר להתיישב בשורה הראשונה, ממש באמצע. הוא פונה אלי ושואל: "תגיד, הזקן הזה משוק הפשפשים או שהבאת אותו מהבית?". כל האולם מתפוצץ, ואני מבין שבעולם כל כך קשה להתבלט זה לא יפה.

(מסך מטושטש וגלים)

מאז עברו הרבה גשרים מעל המים. גידי אמר זהו זה לטלוויזיה החינוכית, ספר עד הכבש השישה עשר ואז אמר לילה גוב. דני הספיק לבקר קצת בערוץ הראשון ואחר כך היה רוב הזמן אצל הדודה והדוד. אחת לכמה שנים כוורת חוזרת, ועכשיו הם חזרו גם אלינו, להזכיר לנו מה היה אז בבית הספר. ואנחנו פתחנו את גרוננו ואת ליבנו והתמסרנו לעבר שלהם ושלנו. היה ממש נחמד. ואם אתם לא מאמינים, אתם יודעים את מי לשאול.

עודד פלוט, מנכ"ל המועצה